

Dániel könyve – Ötvennegyedik szám

Az utolsó napok leleplezése: Dániel törekvése a megértésre

Jeff Pippenger

2024-01-18

Egy közelmúltbeli cikket a Próféták és királyok egyik szakaszával zártunk, amelyben White testvér azonosította, hogy Dániel arra törekedett, hogy „megértse a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz év közötti összefüggést, amelyről a mennyei látogató a látomásban kijelentette, hogy el kell telnie Isten szentélyének megtisztításáig.”

„Egy másik látomás által további világosság vetült a jövő eseményeire; és e látomás végén Dániel hallotta, hogy „egy szent beszélt, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart e látomás?” Dániel 8:13. A kapott válasz: „Kétezer-háromszáz estig és reggelig, azután kiderül a szent hely igazsága” (14. vers), zavarba ejtette őt. Buzgón kereste a látomás jelentését. Nem tudta megérteni, milyen kapcsolat áll fenn a Jeremiás által megjövendölt hetvenévi fogság és a kétezer-háromszáz év között, amelyről a látomásban hallotta, hogy a mennyei követ kijelentette: ennyi időnek kell eltelnie Isten szentélyének megtisztítása előtt. Gábrriel angyal részleges magyarázatot adott neki; mégis, amikor a próféta hallotta e szavakat: „A látomás ... sok napra való”, elájult. „Én, Dániel, elájultam” — jegyzi fel tapasztalatáról —, „és több napig beteg voltam; azután fölkeltem, és végeztem a király dolgát; és álmélkodtam a látomáson, de senki sem értette.” 26., 27. versek.” Próféták és királyok, 553, 554.

A milleriták soha nem jutottak el az általuk hirdetett alapvető üzenet teljes megértésére. Amikor elérkezett az idő, hogy Júda törzsének Oroszlánja további világosságot adjon a „hét időről”, átléptek a laodíceai tapasztalatba, és hét évvel később a „hét időre” vonatkozó világosságot teljesen elvetették. Soha nem látták meg teljes egészében a hetven év és a kétezer-háromszáz év közötti kapcsolatot, amelyet Dániel oly buzgón igyekezett megérteni. Dániel Isten utolsó napokban élő népét jelképezi.

A föld sabbatjainak élvezése annak a szövetségnek a része volt, amely az ókori Izráelnek adatott, és magában foglalta a föld nyugalmanak törvényét minden hetedik évben. Ez a szövetség magában foglalta a hét évből álló ciklus hétszeri ismétlődését. Magában foglalta továbbá a tulajdon és a szolgák felszabadítását és helyreállítását a hét hét éves ciklus (negyvenkilenc év) lezárulásakor, az úgynevezett jubileum ünneplése során. A zsidók engedetlenek voltak ezekkel a szövetségi alapelvekkel szemben, és a 2 Krónikák megállapítja, hogy a Jeremiás próféta által említett hetvenéves fogság egy korábbi négyszázkilencven éves lázadást képviselt. Négyszázkilencven év alatt, ha az ókori Izráel engedelmeskedett volna a szövetségben, a 3Mózes 25-ben lefektetett rendelkezéseknek, összesen hetven olyan év lett volna, amelyben a föld nyugodott. A bibliai év háromszázhatvan nappól áll, és háromszázhatvan nap megszorozva héttel („hétszeresen”) kétezer-ötszázhusz napot tesz ki.

A hetven esztendő teljes mértékben összefügg a föld nyugalmaival, amely pedig teljes mértékben összefügg a „hét idővel”. Dániel arra törekedett, hogy „megértse az összefüggést” „a hetvenéves fogság” és „a kétezer-háromszáz év” között, „Isten szentélyének megtisztítása előtt”. Ezért arra törekedett, hogy megértse a „chazon” látomás és a „mareh” látomás közötti kapcsolatot. Lehetetlen megérteni ezt a kapcsolatot anélkül, hogy el ne ismernénk a föld nyugalma a Léviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetében, összefüggésben a Jeremiás által említett hetvenéves fogsággal. Ha nem hiszed, hogy a „hét idő” kétezer-ötszázhusz éves prófétikus időszakot jelképez, kizárod magad azok közül, akiket Dániel az utolsó napokban képvisel. A milleriták hitték, hogy a „hét idő” időprófécia volt, az adventizmus azonban már nem hiszi ezt.

Dániel, miként valamennyi próféta, Isten népét szemlélteti a világ végén, és White testvérnőnek a hetven év (a „hét idő”) és a kétezer-háromszáz év közötti összefüggés megértésére irányuló vágyával kapcsolatos megjegyzései azt a vágyat tükrözik, amellyel Isten utolsó napokbeli népének rendelkeznie kell. Amint azt korábbi cikkekben már kifejtettük, az 1843-as és 1850-es táblázatokon nincs olyan igazság ábrázolva, amelyet White testvérnő írásai ne támasztanak alá közvetlenül (ismételten).

Miller drágakövei az utolsó napok Éjféli Kiáltásában tízszer fényesebben fognak ragyogni, és eközben e drágakövek az adventizmus szüzei számára a végső próbát jelképezik. Ezek a drágakövek azok az alapvető igazságok, amelyeket Habakuk táblái ábrázolnak, valamint azok a drágakövek a ládikában, amelyet Miller szobájának közepén egy asztalra helyeztek. Az alapvető próba a végső próba, de ugyanígy az is a Prófétaság Lelkének tekintélye. Elvetni az alapvető igazságokat, amelyeket Miller álmában a drágakövek jelképeztek, egyúttal a Prófétaság Lelkének elvetését is jelenti.

„Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. »Mikor nincs mennyei látás, elvadul a nép« (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különféle módokon és különféle eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben. Hamis látomásokat fog behozni, hogy félrevezessen, és az igazat a hamissal fogja elegyíteni, s így az emberek annyira megundorodnak majd, hogy mindent, ami a látások nevét viseli, a rajongás egyik formájának tekintenek; az őszinte lelkek azonban, a hamis és az igaz egymással való összevetése által, képessé válnak majd arra, hogy különbséget tegyenek közöttük.” Selected Messages, 2. kötet, 78.

Most azzal az ismeretnövekedéssel foglalkozunk, amely a milleriták történetében 1798-tól 1844-ig következett be, ugyanakkor rámutatunk arra is, hogy noha a milleriták helyesen alkalmazták a próféciaikat, korlátozta őket az a történelmi korszak, amelyben elhívták. Most az utolsó napokban élünk, és az adventizmus végső nemzedékében (a negyedikben). Ebben az időszakban az adventizmust annyira átírták a hagyományok és szokások (hamis ékességek), hogy többé már nem tudja, mik voltak az alapvető igazságok. Az, hogy nem ismeri ezeket az igazságokat, megakadályozza az adventizmust abban, hogy megértse e igazságok jelentőségét, és értelmetlenné teszi az ismételten elhangzó parancsokat, hogy ezeket az igazságokat oltalmazza és megőrizze.

Mielőtt továbblépnénk Gábielnek az Ulai folyó látomására adott magyarázatában, megvizsgálunk néhány idevágó pontot, amelyek az alapvető igazságokkal és a Próféciaság Lelkének tekintélyével kapcsolatosak. A modern teológusok azt állítják, hogy a következő szakasz azt tanúsítja, miszerint a Biblia leghosszabb időpróféciaja a kétezer-háromszáz év.

„A tanítványok tapasztalatának, akik Krisztus első adventjekor a „mennyei országának evangéliumát” hirdették, megvolt a maga megfelelője azoknak a tapasztalatában, akik az Ő második adventjének üzenetét hirdették. Miként a tanítványok azzal indultak el prédikálni, hogy „betelt az idő, és elközelített az Isten országa”, úgy Miller és társai is azt hirdették, hogy a Bibliában feltárt leghosszabb és utolsó prófétai időszak küszöbön áll, hogy lejárjon, hogy az ítélet közel van, és hogy az örökkévaló ország bevezetése előtt állunk. A tanítványok időre vonatkozó prédikálása a Dániel 9-ben található hetven hétre épült. A Miller és társai által adott üzenet a Dániel 8:14-ben szereplő 2300 nap végének közeledtét hirdette, amelynek a hetven hét része. Mindkettő ígéhirdetése ugyanannak a nagy prófétai időszaknak más-más szakasza beteljesedésén alapult.”

„Az első tanítványokhoz hasonlóan William Miller és társai maguk sem értették meg teljesen az általuk hordozott üzenet jelentőségét. Az egyházban régóta meghonosodott tévedések megakadályozták őket abban, hogy a prófécia egyik fontos pontját helyesen értelmezzék. Ezért, noha hirdették azt az üzenetet, amelynek a világnak való átadását Isten rájuk bízta, mégis annak jelentésére vonatkozó félreértésük miatt csalódást szenvedtek.” A nagy küzdelem, 351.

A szakasz azt mondja, hogy „Miller és társai azt hirdették, hogy a Bibliában bemutatott leghosszabb és utolsó prófétai időszak éppen lejárni készül”, és a teológusok azt állítják, hogy a leghosszabb és utolsó prófétai időszak a kétezer-háromszáz év. Továbbá azt állítják, hogy a szakaszban White testvérnő erre mutat rá, mivel — állításuk szerint — közvetlenül a kétezer-háromszáz éves időszakról beszél. Vakok a hetven év és a kétezer-háromszáz éves időszak közötti bármiféle összefüggésre. Vakok a világosságra, amelynek megértésére Dániel törekedett.

Ellen White millerita volt, és ismerte azokat az üzeneteket, amelyek az 1843-as úttörői táblázatra, valamint az F. D. Nichols által kiadott 1850-es úttörői táblázatra kerültek. Az 1850-es táblázatot, amelyet Nichols készített, Nichols otthonában állították össze éppen abban az időben, amikor James és Ellen White Nicholsnál laktak. A Bibliában található leghosszabb prófétai időszak, amely mindkét táblázaton fel van tüntetve, nem a kétezer-háromszáz év, hanem Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét ideje”.

Azt állítani, hogy az előző szakasz a kétezer-háromszáz évnek mint a leghosszabb és utolsó prófétai időszaknak ihletett azonosítása, annyi, mint azt állítani, hogy White testvérnő írásai önmaguknak ellentmondanak. Ha ő azt hitte, amit a teológusok erről a szakaszból állítanak, akkor mit jelent az, hogy jóváhagyja azokat a táblázatokat, amelyek a „hét időt” fenntartják?

„Láttam, hogy az 1843-as ábrát az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneket Ő akart; hogy az Ő keze fölött volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, amíg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74.

Azok, akik hagyományaikat és meséiket kívánják fenntartani, érvelhetnek amellett, hogy az 1843-as táblán az Úr kezét a „hét idő” tévedése fölött tartotta, mígnem egy későbbi időpontban visszavonta kezét. E feltevés problémája az, hogy White testvérnő megjelölte, mikor vonta vissza az Úr a kezét a számadatokról: keze 1844. október 22. előtt, közvetlenül az első csalódás után lett visszavonva. Az arról az eseményről szóló bizonyágtételében azonosítja a kijavított tévedést, és világos, hogy a tévedés nem a „hét idő” volt.

„Azok a hűséges, csalódottak, akik nem tudták megérteni, miért nem jött el az ő Uruk, nem maradtak sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezettettek, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze levétetett a számokról, és a tévedés megmagyaráztott. Meglátták, hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek, és hogy ugyanaz a bizonyíték, amelyet annak igazolására tártak elő, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyította, hogy azok 1844-ben értek véget.” Early Writings, 237.

Amikor az Úr keze „eltávolított az ábrázatokról, és a tévedés megmagyaráztott”, akkor felismerték, „hogy ugyanaz a bizonyíték, amelyet annak igazolására hoztak fel, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyította, hogy azok 1844-ben érnek véget.” Azok a prófétai időszakok, amelyekről kezdetben azt gondolták, hogy 1843-ban zárulnak le, az 1843-as táblázaton vannak feltüntetve, azon a táblázaton, amelyet a háromszáz millerita prédikátor mindegyike használt. Azon a táblázaton feltüntetett, 1843-ban lezárulónak tekintett prófétai időszakok a Dániel 8:14-ben szereplő kétezer-háromszáz év, a Leviticus 26-ban szereplő kétezer-ötszázhusz év, valamint a Dániel 12-ben szereplő ezerháromszázharmincöt év voltak. Az első csalódás után az Úr elvette kezét a tévedésről, és a milleriták ekkor felismerték, hogy ugyanaz a bizonyíték, amely a prófétai időszakok 1843-as lezárulását azonosította, valójában azt bizonyította, hogy ezek az időszakok 1844-ben értek véget.

Az 1850-es ábra 1850-ben készült, és 1851 januárjában került forgalomba. Ellen White feljegyezte, hogy ez az ábra is Habakuk prófécijának beteljesedése volt, miként ezt az 1843-as ábrával kapcsolatban is feljegyezte. Ez az ábra a leghosszabb prófétai időszakot is a 3Mózes 26 „hétszerezéseként” ábrázolta.

„Láttam, hogy Isten benne volt a Nichols testvér által közzétett tábla kiadásában. Láttam, hogy ennek a táblának prófécija megtalálható a Bibliában, és ha ez a tábla Isten népe számára rendeltetett, ha egyikük számára elegendő, akkor a másik számára is az; és ha egyiküknek szüksége volt egy új, nagyobb méretben elkészített táblára, akkor mindnyájuknak éppúgy szükségük volt rá.” Manuscript Releases, 13. kötet, 359.

Azt állítani, hogy White testvérnő az a kijelentése, miszerint a milleriták „azt hirdették, hogy a Bibliában bemutatott leghosszabb és utolsó prófétai időszak a lejáratahoz közeledik”, helytálló, igaz állítás, mert valóban ezt tették. Azt állítani azonban, hogy a „leghosszabb” „prófétai időszak” a kétezer-háromszáz év, White testvér bizonyágtételét önmaga ellen, valamint a történelmi feljegyzések ellen fordítja. E mesének hinni annyi, mint hazugságot hinni, és az utolsó napokban azok, akik úgy döntenek, hogy hazugságnak hisznek, azért teszik ezt, mert nem szeretik az igazságot.

Jézus nem oltotta be önmagát csodálatos módon valamiféle isteni érzéstelenítéssel azért, hogy átmenjen a kereszt szenvedésén. Jézus isteni szenvedéssel szenvedett, messze túl azon, amit teremtményei közül bárki elviselhetne. Az emberiség azonban az Ő képmására teremtetett, és az ihletett kijelentés azonosítja, hogy az emberiségnek úgy kell győznie, amint Ő győzött. Ami lehetővé tette Krisztus számára, hogy elviselje a kereszt szenvedését, az egy olyan tulajdonság volt, amellyel Ő rendelkezett, és amellyel az emberiség is rendelkezik.

Nézvén Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégzőjére; aki az előtte levő örömért elszenvedte a keresztet, megvetve a gyalázatot, és Isten trónjának jobbjára ült. Zsidók 12:1.

Jézus elszenvedte a kereszt gyötrelmeit, mert cél lebegett előtte; és mi az ő képére teremtettünk, ennél fogva olyan lények vagyunk, akiket célok ösztönöznek. Ez tervezettségünk része. Ha arra vezettek bennünket, hogy elhiggyük: az adventizmus alapjainak megértése nem fontos, semmi indíttatásunk nem lesz arra, hogy éppen ezt tegyük. Az egyetlen isteni indíték, amelyet a Szentlélek felébreszthet a laodiceai állapot legyőzésére, az igazság szeretete. Az igazság szeretetét próbára teszi majd a könnyen követhető szokások és hagyományok kínálata, amelyeket arra alakítottak ki, hogy viszkető füleinket megnyugtassák. Ha laodiceai kényelmünkben nincs vágy bennünk arra, hogy magunk értsük meg az igazságot, el fogunk veszni. Itt tart ma az adventizmus.

Dániel példája Isten azon utolsó időkben élő népének, akik a prófétai ige által igyekeznek megérteni a hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz éves prófécia közötti kapcsolatot. A kétezer-háromszáz éves próféciát a leghosszabb és utolsó prófétai időszakként azonosítani annyit tesz, mint elvetni az adventizmus alapvető igazságait, és egyidejűleg elvetni a Prófétaság Lelkének tekintélyét. Azt állítani, hogy amikor a milleriták a leghosszabb és utolsó prófétai időszakot hirdették, az a kétezer-háromszáz év volt, annyit tesz, mint elvetni a történelmi feljegyzéseket.

„Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy megfeledkezünk arról az útról, amelyen az Úr vezetett bennünket, és tanításáról a mögöttünk álló történelmünkben.” Life Sketches, 196.

Gábel azért jött, hogy Dánielnek megértést adjon mind a „march”, mind a „chazon” látomás felől, és arra utasította Dánielt, hogy gondolatban különítse el a két látomást, noha nyilvánvalóan prófétai kapcsolat állt fenn közöttük. A látomás magában foglalta a bibliai prófécia birodalmait a hetedik és a nyolcadik fejezetben, amelyek ugyanazon birodalmaknak a második fejezetben található megisméltései és kibővítései voltak. Az ismert adatok közé tartozott a mennyei párbeszéd is, amely az egyik látomást Isten szentélyének és népének letiprásaként, a másik látomást pedig a nép és a szentély helyreállításának munkájaként ábrázolta.

Amikor Gábel előadta az értelmezést, amely végül a milleriták által hirdetett üzenet lényegévé vált, kapcsolat állt fenn a két látomás között; ezt azoknak kell megfigyelniük, akik eleget tesznek annak a parancsnak, hogy gondolatban különválasszák az értelmezést. Az egyik különbséget az a két szó jelöli, amelyeket egyaránt „elhatározott”-nak fordítanak.

Hetven hét rendeltetett a te népedre és a te szent városodra, hogy véget vessenek a törvényszegésnek, és befejezzék a bűnöket, és engesztelést szerezzenek a hamisságért, és

elhozzák az örökkévaló igazságot, és lepecsételjék a látomást és a prófétaságot, és felkenjék a Szentek Szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg, hogy a parancsolat kijövetelétől fogva, hogy helyreállítsák és felépítsék Jeruzsálemet, a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét lesz; újra megépül az utca és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. És a hatvankét hét után kiirtatik a Messiás, de nem önmagáért; és a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szenthelyet; és annak vége úgy jön el, mint az árvíz, és a háború végéig elrendelt pusztulások lesznek. És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és utálatosságok szárnyán pusztító jön, mígnem a teljes megsemmisülés, ami elrendeltetett, ráöntetik a pusztítóra. Dániel 9:24–27.

Hetven hét (négy száz kilencven év) rendeltetett a népre és a szent városra. A „rendeltetett”-nek fordított szó jelentése: „levágatott”, és ez a kifejezés a zsidók és Jeruzsálem számára kijelölt időszakot vagy próbaidőt jelöli. Egyúttal azt a lázadásbeli időszakot is jelképezte, amely Jeruzsálem pusztulását és a hetvenéves fogságot előidézte. A négy száz kilencven év tehát ekként „rendeltetett el”, a harmadik rendeletről kezdődően. A lázadás első négy száz kilencven éve Nebukadneccar három támadását, Jeruzsálem végső pusztulását, valamint a szó szerinti Izráel szétszórását és hetvenéves fogságát a szó szerinti Babilonban idézte elő.

Az első rendelet jelezte a fogság végét és Jeruzsálem újjáépítésének munkája kezdetét. A harmadik rendelet jelezte a kétezer-háromszáz év kezdetét. Az első angyal eljövetele jelezte a lelki Izráel lelki Babilonban való, ezerkétszázhatvan éves fogságának végét, és egy negyvenhat éves időszak kezdetét is jelezte, amely alatt Krisztus a milleritákat használta fel arra, hogy kijöjjenek a fogságból, és felépítsenek egy lelki templomot.

A szó, amelyet a huszonhatodik és huszonhetedik versekben kétszer „elhatároztatott”-nak fordítanak, a „charats”, és jelentése: „megsebezni” és „végzés”. Prófétikusan „elvégeztetett”, hogy a pápaság halálos „sebet” kapjon az első felháborodás végén. Ugyanez a szó, amelyet Dániel a tizenegyedik fejezet harminchatodik versében használ.

És a király a maga tetszése szerint cselekszik; felfuvalkodik, és felmagasztalja magát minden isten fölé, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg a harag teljessé nem lesz: mert ami elhatároztatott, az véghezvitetik. Dániel 11:36.

A harminchatodik versben „a király” a pápaság. A pápaságnak 1798-ig kellett gyarapodnia, amikor halálos sebet kapott. Ekkor kellett az első „haragnak” „végbemenni”, mert az a „harag” el volt „határozva” (elrendelve), hogy „megtörténjék”. Az Izráel északi királysága elleni első harag végén, amely Kr. e. 723-ban kezdődött és 1798-ban ért véget, a pápaság „halálos sebet” kapott. Az „elhatározva” szó jelentése: „seb”.

És láttam, hogy egyik feje mintegy halálosan megsebesítettett; de halálos sebe meggyógyított; és az egész föld csodálva követte a fenevadat. Jelenések 13:3.

A milleriták prófétai keretrendszere a pogányságot követő pápaság két pusztító hatalmán alapult. Úgy értették, hogy e két hatalom fogja megtagadni a szentélyt és a sereget, amint azt Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében a „cházón” látomás ábrázolja.

Majd hallottam, hogy egy szent beszél, és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki beszélt: Meddig tart a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről szóló látomás, amely mind a szenthelyet, mind a sereget tiprásnak adja át? Dániel 8:13.

A pápai pusztító hatalomnak ezerkétszázhatvan éven át kellett megtaposnia a szentélyt és a sereget.

De a templomon kívüli külső udvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott; és a szent várost negyvenkét hónapig tapossák lábbal. És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálnak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 11:2, 3.

Az első harag végén, 1798-ban, a prófécia elhatározta, hogy „sebet ejt” a pápaságon. Dániel kilencedik fejezetében ezt az elhatározást az utolsó két vers szemlélteti, és az e versekben kétszer „elhatároztatott”-nak fordított szó a „chazon” látomással áll kapcsolatban, míg a huszonnegyedik versben „elhatároztatott”-nak fordított szó egy másik héber szó, és a „march” látomással áll összefüggésben. Dániel, aki Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, arra törekedett, hogy megértse e két látomás kapcsolatát, amelyeket Gábiel arra utasította, hogy gondolatban különítse el egymástól.

Ezt a témát a következő cikkben folytatjuk.

„Isten nem új üzenetet ad nekünk. Nekünk azt az üzenetet kell hirdetnünk, amely 1843-ban és 1844-ben kihozott bennünket a többi egyházból.” Review and Herald, 1905. január 19.